

Arrest

nr. 177 262 van 31 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2016 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 29 oktober 2016 houdende de terugdrijving (bijlagen 11), en van de beslissingen houdende een nietigverklaring van het visum, allen ter kennis gegeven op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MBOUMENE SONKOUÉ, die loco advocaat B. AYAYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zijn op 29 oktober 2016 tegengehouden aan de grenscontrole in Zaventem. Ze zijn naar Brussel Zaventem gevlogen vanuit Kinshasa, met een tussenstop in Turkije. Ze waren beiden in het bezit van een geldig nationaal paspoort met een visum type C, geldig van 28/10/2016 tot 07/12/2016 voor een duur van 25 dagen, met het oog op toerisme.

1.2. Op 29 oktober 2016 worden ten aanzien van verzoekers beslissingen tot teruggrijping genomen. Zij vormen de eerste en tweede bestreden beslissing die op identieke wijze als volgt gemotiveerd zijn:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen voor een citytrip van drie weken in Brussel. Betrokkene heeft als enige doen Brussel maar weet totaal niet wat hij allemaal zal doen in Brussel. Betrokkene beschikt niet over enige documentatie waaruit zou kunnen blijken wat betrokkene komt doen.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: “

1.3. Op 29 oktober 2016 worden ten aanzien van verzoekers beslissingen tot nietigverklaring van het visum getroffen. Zij vormen de derde en vierde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze als volgt gemotiveerd:

X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart naar België te komen voor een citytrip van drie weken in Brussel.

Betrokkene heeft als enige doen (sic) Brussel maar weet totaal niet wat hij allemaal zal doen in Brussel. Betrokkene beschikt niet over enige documentatie waaruit zou kunnen blijken wat betrokkene komt doen.

1.4. Op 29 oktober 2016 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekers beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De teruggrijping van de verzoekende partijen is voorzien voor 9 november 2016.

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift vraagt de raadsman om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal. De Raad merkt op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van

overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). De bestreden beslissingen zijn allen in Nederlands opgesteld, waardoor de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad dient te worden gehanteerd.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht zijn tegen de beslissingen tot terugnrijving van de beslissingen.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een situatie waarbij zij zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking zijn gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel werpen verzoekers onder meer de schending op van artikel 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) . Tevens werpen zij in het ondersteunend betoog de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Verzoekers betogen onder meer als volgt :

« **2. Attendu que** l'article 3,3° de la loi du 15 décembre 1980 prévoit en substance que « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants : [...] 3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions requis par l'article 2 » ; Que cette disposition doit être lue en combinaison avec l'article 2 de la même loi. Les documents dont parle l'article 2, sont le passeport valable ou un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa et les documents qu'un traité ou une loi peut prévoir. Dans le cas d'espèce, ni un traité international exécutoire en Belgique, ni une loi ne prévoit que l'étranger doit disposer pour son entrée dans le territoire, s'il s'agit d'un voyage touristique, des dépliant, des brochures, des affiches et des guides touristiques. L'exiger aux frontières à un étranger muni d'un visa d'entrée, reviendrait à ajouter une condition que le législateur n'a pas prévue. A supposer que une telle exigence était prévue ou ajoutée par les cours et tribunaux, motiver les décisions en ces termes : « **Betrokkene bescliikt niet over enige documentatie waaruit zou kunnen blijken wat betrokkene koint doen. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:** », au moment où ces documents ont été remis de la main du requérant Mashini à un policier contrôleur, documents intitulés « Planning Touristique – visite de la Belgique du 29 octobre au 22 novembre 2016 », qui les a feuilletés. Nier les faits dans la motivation étonne et surprend les requérants. Ces documents ont été révisés par le Consul à Kinshasa avant de se prononcer sur l'octroi des visas Ils sont certainement dans le dossier de demande de visa. La motivation retenue, in fine, est donc en contradiction avec les éléments du dossier et les copies produites lors du contrôle à Zaventem par le deuxième requérant. Ces documents portant sur les sites à visiter se trouvent à la pièce 11, du dossier des requérants (4 pages). 8

Attendu qu'en ce qui concerne l'objet et les conditions du voyage des requérants, ceux-ci étaient clairement annoncés dans le formulaire de demande de visa : passer les vacances professionnelles en Belgique et profiter pour faire le tourisme. Quant aux conditions de visite des sites répertoriés sur les documents remis aux contrôles, il importe de signaler que, presque tous les hôtels de la capitale, voir du Royaume travaillent en collaboration avec les sociétés de Tourisme de la ville de Bruxelles, exemple : « **City Sightseeing Brussel by open tours** ». Il suffit de faire appel à elles, si un client souhaite faire du tourisme. Que les requérants ne pouvaient raisonnablement voir leur accès au territoire refusé au motif que l'objet et les conditions requis par l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980, n'étaient pas réunies. Le faire revient à excéder son pouvoir d'appréciation raisonnable et par conséquent commettre une voie de fait ; Attendu que la partie adverse reproche aux requérants de ne pas connaître Bruxelles et de ne pas savoir ce qu'ils allaient visiter. Un tel reproche est excessif à l'égard d'une personne qui vient pour la première fois en Belgique et qui dispose des brochures des sites qu'elle s'est choisi de visiter. Les agents de police ou le délégué de l'Office des étrangers a recouru à ses convictions personnelles et à la place d'appliquer la loi en la matière ; La motivation telle que reprise relève d'une erreur manifeste d'appréciation si celle-ci n'est pas intentionnelle. Attendu quant au nombre de jours de vacances qui est reproché également aux requérants (25 jours), il importe de rappeler que les requérants sont parents de jeunes enfants et leurs billets d'avion sont ouverts, de sorte qu'ils peuvent interrompre à tout moment leur séjour et décidé de retourner au pays rejoindre leurs enfants mineurs d'âge ; Le nombre de jours de vacances peuvent être consacrés pour la visite des lieux, les courses dans les différents marchés et supers marchés et magasins. Que la motivation fondée sur la méconnaissance de Bruxelles n'a pas de base légale, aucun élément légale ne vient l'appuyer ; Attendu qu'en ce qui concerne le cas particulier de la réservation d'hôtel, celui-ci est Campanile Brussels Airport, situé à quelques mètres de l'aéroport de Zaventem. Les policiers ont également reproché les requérants de n'avoir pas réservé et payé la première nuitée. Ce reproche ne sera abandonné à la vue de la preuve de paiement. **3.Attendu que** l'illégalité formelle de la décision litigieuse consiste également à une motivation qui ne répond en rien à l'exigence des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation formelle des actes administratifs qui prévoient en substance que « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision

Elle doit être adéquate » ;

Que l'inadéquation de la motivation provient du fait qu'elle est contraire aux éléments produits dans le dossier et aux arguments essentiels des requérants.

Qu'il ya des jurisprudences unanimes du Conseil :

«(...)» C.E. n° 153.668, du 30 septembre 2015 ;

Que les motivations attaquées ne répondent pas, fut-ce de façon implicite, aux arguments, voir aux éléments du dossier produits par les requérants ;

Qu'au regard des pièces du dossier des requérants, la motivation de la partie adverse n'est suffisamment claire et adéquate. Que prendre comme éléments de motivation les faits que les requérants ne connaissent pas Bruxelles et ne savent pas ce qu'ils y vont faire au moment où ces mêmes personnes vous produisent les documents reprenant les sites à visiter, au moment elles vous ont précisé l'objet et les conditions de leur voyage reviendrait à qualifier la motivation d'inadéquate ; Que la branche est sérieuse ;

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kenen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin sprake is van een manifeste beoordelingsfout begaan door de verwerende partij, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.3. De bestreden beslissingen steunen op de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt luidt :

Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden; “.

3.3.2.4. In het administratief dossier zit een verslag opgesteld op 29 oktober 2016 door G.P., hoofdinspecteur van de federale politie, met als titel “*Onduidelijk reismotief*”. Het is gericht aan de Dienst Grensinspectie van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hierin kan onder meer het volgende gelezen worden:

“REISMOTIEF

Betrokkenen komen naar België voor een citytrip in Brussel voor een periode van 3 weken.

Het zou hun jaarlijkse vakantie zijn en ze komen ook om hier wat uit te rusten.

Wanneer we vragen wat ze juist gaan bezoeken, spreken ze alleen over het Europees parlamentsgebouw in Brussel. Ze spreken over geen andere steden, alleen Brussel.

Ze beweren niemand te kennen hier in België.

** HOTELRESERVATIE*

Er is een hotelreservatie voor een periode van 29/10/16 töt 21/11/16, de dag van hun terugvlucht.

Deze reservatie is niet geannuleerd.

(...)

7. Vaststellingen en info :

• Betrokkenen komen beide voor een toeristisch bezoek in België. Hierbij spreken ze alleen over Brussel en niet over andere steden in België, waarbij ze 3 weken gaan verblijven in een hôtel in Brussel.

Ze leggen ons alleen een standaard brochure voor over bezienswaardigheden in Brussel maar kunnen hier niets over vertellen, ze antwoorden zelfs niet of ze deze lijst van bezienswaardigheden zelf samengesteld hebben.

• Bijgevolg is het reismotief van betrokkenen helemaal niet duidelijk. Voor een citytrip van 3 weken (!)

hebben ze zich helemaal niet voorbereid.

Het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en

3.3.2.5. In het administratief dossier bevindt zich tevens een “*planning touristique*” met als hoofding, “*Visite de la Belgique du 29 octobre au 22 novembre 2016*”. Voor elke dag van verzoekers’ verblijf wordt gedetailleerd opgesomd wat ze gaan bezoeken in Brussel.

3.3.2.6. Gelet op het gestelde in punt 3.3.2.5. kunnen verzoekers gevolgd worden in hun betoog wanneer ze opwerpen dat de vaststelling in de bestreden beslissingen, “*Betrokkene beschikt niet over enige documentatie waaruit zou kunnen blijken wat betrokkene komt doen*” haaks staat op de “*planning touristique*” die verzoekers bij zich hadden, die zich bevindt in het administratief dossier en waarvan ook gewag gemaakt wordt in het in punt 3.3.2.4. vermelde verslag. De Raad kan hieruit dan ook niet anders dan concluderen dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens om toepassing te maken van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.7. Verder komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verzoekers die betogen voor de eerste maal naar te Brussel reizen-wat niet betwist wordt door de verwerende partij in haar nota-, Brussel nog niet goed kennen en niet af kunnen ratelen wat ze allemaal gaan bezichtigen tijdens hun verblijf. Deze verwachting komt des te meer kennelijk onredelijk voor daar ze in het bezit zijn van een gedetailleerd en gepersonaliseerd reisschema waarin haarfijn beschreven staat wat ze allemaal gaan bezoeken in Brussel en wanneer. Deze conclusie dringt zich prima facie ook des te meer op gezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers Franstalig zijn en niet blijkt uit het administratief dossier dat hen een tolk ter beschikking werd gesteld toen ze bevestigd werden naar hun reismotief door de met grenscontrole belaste autoriteiten, wat de communicatie minstens kan hebben bemoeilijkt.

3.3.2.8. Verwerende partij kan niet gevolgd worden wanneer ze in haar nota stelt, “*In casu werd vastgesteld dat verzoekers hun reisdoel en reisomstandigheden niet konden staven. Verzoekers menen dat ze 3 weken in een hotel in Brussel gaan verblijven, waarbij ze enkel een standaard brochure voorleggen over de bezienswaardigheden in Brussel. Evenwel kunnen verzoekers niets vertellen over de bezienswaardigheden en kunnen ze evenmin beantwoorden of ze deze lijst zelf samengesteld hebben. Verzoekers hebben zich helemaal niet voorbereid, terwijl ze zogenaamd 3 weken (!) in België zouden verblijven*”. Immers waren verzoekers zoals reeds eerder vermeld in het bezit van een gedetailleerd reisprogramma (zie punt 3.3.2.5) zodat verwerende partij niet dienstig opnieuw in haar nota kan voorhouden dat verzoekers hun reisdoel en reisomstandigheden niet konden staven. De Raad ziet verder niet in waarom verzoekers verweten kan worden in een hotel in Brussel te verblijven gedurende drie weken indien ze gedurende deze tijd bezienswaardigheden in Brussel plannen te bezoeken. Verwerende partij verwacht blijkens haar nota enige voorkennis van verzoekers inzake deze bezienswaardigheden maar zoals gezegd acht de Raad het kennelijk onredelijk om dit te verwachten van verzoekers als ze een gedetailleerd reisprogramma bij zich hebben en voor de eerste keer Brussel bezoeken, ook al is het voor drie weken. In dit verband herhaalt de Raad dat verzoekers Franstalig zijn en uit het administratief dossier niet blijkt dat hen een tolk ter beschikking werd gesteld toen ze bevestigd werden naar hun reismotief door de met grenscontrole belaste autoriteiten, wat de communicatie minstens kan hebben bemoeilijkt. De verwerende partij is ten slotte van oordeel dat het reisprogramma dat verzoekers bij zich hadden een standaardprogramma is maar de verwerende partij zet niet nader uiteen op wat die conclusie is gebaseerd zodat de Raad ze niet zomaar voor waar kan aannemen.

3.3.2.9. Gelet op de bovenvermelde vaststellingen dat de motieven enerzijds niet sporen met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en anderzijds dat het kennelijk onredelijk is om te verwachten dat verzoekers opsommen wat ze allemaal gaan bezichtigen in Brussel tijdens hun verblijf, temeer daar ze in het bezit zijn van een gedetailleerd en gepersonaliseerd reisschema, waarbij ook rekening dient gehouden te worden dat verzoekers niet met bijstand van een tolk bevestigd werden naar hun reismotief, dient de Raad prima facie te concluderen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is in het licht van de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Deze middelonderdelen zijn ernstig en het leidt tot de vaststelling dat voldaan werd aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. De verzoekende partijen betogen onder het kopje “*Préjudice grave difficilement réparable*” van hun verzoekschrift als volgt :

« Attendu que les parties requérantes sont privées de leur liberté à l'aéroport de Zaventem, Centre CARICOLE, depuis le 29/10/2016, aux fins de refoulement dans leur pays d'origine avec un visa annulé ; Que la privation de liberté suivi de la détention, pour des faits dont on se sent pas responsable laisse toujours de séquelles psychologiques et causent un préjudice grave difficilement réparable pour se remettre. Qu'elle est menacée de refoulement ce qui risque de porter préjudice grave difficilement réparable à ses projets et à son honorabilité. Les requérants avaient informé leurs amies, leurs collègues de travail, leur familles respectives et surtout leurs enfants qu'ils voyageaient en Europe pour passer les vacances en Belgique, le fait de se retrouver bloquer dans un Centre de détention et de voir les visas annulés est non seulement humiliant et dégradant, mais constitue une honte et cela touche la fierté et l'orgueil de l'Etre. Le requérant MASHINI est un haut fonctionnaire du Ministère du Budget qui a obtenu un congé annuel de service et a sollicité auprès de ses supérieurs hiérarchiques des attestations et décisions pouvant lui permettre de voyager et de se faire plaisir en visiter les endroits qu'il a rêver de visiter en Belgique et dont il connaît que virtuellement et par ses connaissances théoriques académiques de l'histoire tels le Musée de la bande dessinée, - le Musée Royale de l'Afrique Centrale où sont conservés des oeuvres historiques des ancêtres et l'histoire coloniale du Congo, - le siège de l'Union Européenne,afin qu'un jour, qu'il puisse raconter qu'il y a été et qu'il a apporté tel ou tel autre souvenir....Le requérant MASHINI voulait également remercier et honorer son épouse, la requérante Jackie Miambanzila, avec, il partage la vie commune, depuis 16 ans et la mère de ses trois enfants, en lui offrant les vacances en Belgique, l'ancienne métropole coloniale ; Les requérants en leur qualité de chrétiens avaient pensé de se rendre prier à Notre Dame de Banneux, dans les Ardennes. L'histoire qu'elle a appris dans les livres et qu'il voulait voir et y être avec son épouse afin de fortifier les liens de leur mariage et la bénédiction de leurs enfants La décision de refus d'accès avec refoulement et d'annulation des visas constituent dans le chef des requérants un préjudice grave difficilement réparable ; 12

Les vacances annuelles viennent une fois par an de sorte que le refus de l'accès et l'annulation de visa risquent de causer un préjudice grave difficilement réparable. Il est une pratique répandue dans les ambassades des pays Européens consistant à refuser le visa, dès le moment où il est constaté qu'un des pays Schengen a refusé ou annulé un visa avec une décision de refoulement qui a été exécutée. Ne pas annuler les décisions attaquées cela reviendrait à causer aux requérants un préjudice grave difficilement réparable, avec les conséquences durables à long ; La privation de liberté et la détention affectent le psychique et la psychologie des requérants en ce qu'ils ne mangent pas bien, ne dorment pas bien, tourmentés par les soucis. Les requérants sont parents de jeunes enfants à qui ils ont promis des cadeaux d'Europe, à la proche des fêtes de fin d'année (Noël). L'exécution des décisions attaquées fera que les requérants ne pourront pas entrée sur le territoire, acheter des cadeaux pour leurs enfants. Ils rentreront donc mains vides. Ce fait leur causera un préjudice grave difficilement réparable ; Que les moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation des décisions sont développés ci-dessus sont sérieux ».

3.4.2. Verzoekers betogen « . *Il est une pratique répandue dans les ambassades des pays Européens consistant à refuser le visa, dès le moment où il est constaté qu'un des pays Schengen a refusé ou annulé un visa avec une décision de refoulement qui a été exécutée* » Het kan in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota vooropstelt zomaar niet als hypothetisch afgedaan worden dat verzoekers het risico lopen om geen nieuw Schengenvisum te bekommen als een vorig visum geannuleerd werd, temeer daar in artikel 34.8. van de Visumcode kan gelezen worden, “*Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening*”. De Raad ziet verder niet in hoe verzoekers aannemelijk kunnen maken dat er hen werkelijk geen visum meer zou kunnen worden afgeleverd in de toekomst, zoals de verwerende partij het vooropstelt in haar nota. Verzoekers maken dan ook aannemelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel op te lopen bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, met name het reëel risico dat ze bij een verplicht uitstel van hun vakantieplannen, uitgelokt door een kennelijk onredelijke en incorrecte vaststelling van de verwerende partij inzake een onduidelijk reismotief, zullen botsen op de weigering van afgifte van een nieuw Schengenvisum voor toeristische doeleinden als een eerder gelijkaardig visum aanleiding heeft gegeven tot het treffen van beslissingen tot terugnijving en een annulering van het visum.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is in casu voldaan

Er werd voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. De vaststelling dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden leidt tot de schorsing van de beslissingen tot teruggrijping.

4. De in punt 3.5. gedane vaststelling leidt tot de schorsing van de beslissingen tot annulering van het visum die dezelfde feitelijke motieven bevatten.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 29 oktober 2016 tot afgifte van een bevel tot teruggrijping (bijlagen 11) wordt bevolen.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 29 oktober 2016 tot nietigverklaring van het visum wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De kamervoorzitter,

C. HEIRBRANT

M. EKKA